Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26002
Copyright: Admont, Benediktinerstift

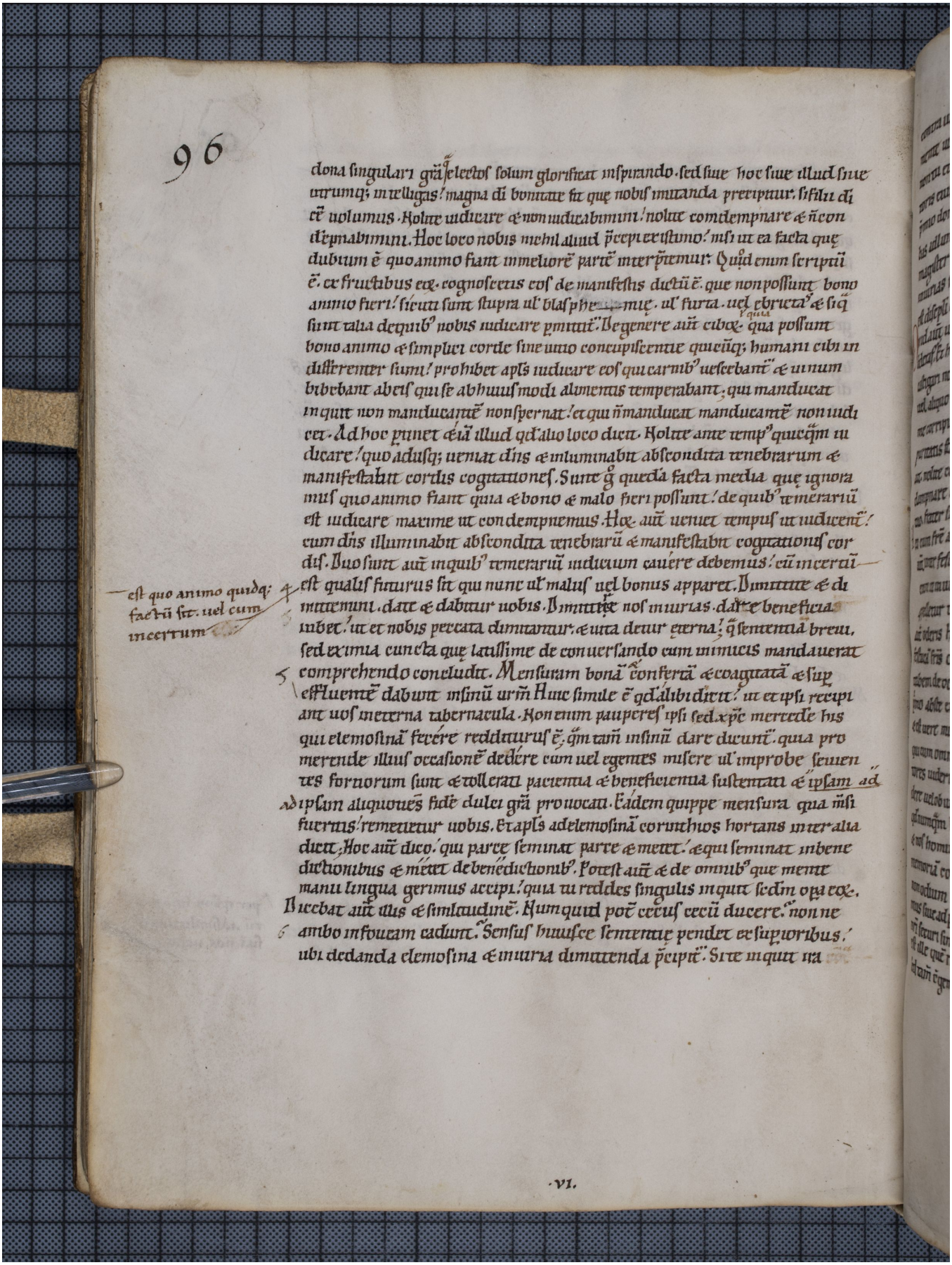

96

dona singulari grã electos solum glorificat inspirando. sed siue hoc siue illud siue
utrumq; intelligas magna di bonitate fit quę nobis imitanda precipitur. sicut di
cẽ uolumus. Nolite iudicare & non iudicabimini. nolite condempnare & ñ con
dempnabimini. Hoc loco nobis mehl aliud p̃cepi ceristuno. nisi ut ea facta quę
dubium ẽ quo animo fiant in meliorẽ partẽ interpretemur. Quid enim scriptũ
ẽ. ex fructibus eorũ cognoscetis eos. de manifestis ductũ ẽ. que non possunt bono
animo fieri. sicut sunt stupra ul blasphemię. ul furta. uel ebrietas & siq
sunt talia dequib̃ nobis iudicare p̃mittit. De genere aũt cibor̃ qua possum
bono animo & simplici corde sine uno concupiscentie queũq; humani cibi in
differenter sumi. prohibet apls iudicare eos qui carnib̃ uescebant & uinum
bibebant abeis qui se abhuius modi alimentis temperabant. qui manducat
inquit non manducantẽ non spernat. et qui ñ manducat manducantẽ non iudi
cet. Ad hoc p̃tinet & ea illud qd alio loco dicit. Nolite ante tem̃p̃ quecq̃m iu
dicare. quo adusq; uenat dns & illuminabit abscondita tenebrarum &
manifestabit cordis cogitationes. Sunt g̃ queda facta media quę ignora
mus quo animo fiant quia & bono & malo fieri possunt. de quib̃ temerariũ
est iudicare maxime ut condempnemus. Hoc aũt uenit tempus ut iudicent.
cum dns illuminabit abscondita tenebrarũ & manifestabit cogitationes cor
dis. Duo sunt aũt inquib̃ temerariũ iudicium cauere debemus. eũ incertũ
est qualis futurus sit qui nunc ul malus uel bonus apparet. Dimittite & di
mittemini. date & dabitur uobis. Dimittite nos iniurias. date beneficia
iubet. ut et nobis peccata dimittantur. & uita detur eterna. q̃ sententia breui.
sed eximia cuncta quę latissime de conuersando cum inimicis mandauerat
comprehendo concludit. Mensuram bonã conferta & coagitata & sup
effluentẽ dabunt in sinũ urñ Huic simile ẽ qd alibi dicit. ut et ipsi recipi
ant uos in eterna tabernacula. Non enim pauperes ipsi sed xp̃c mercede his
qui elemosinã fecere reddituruS ẽ. q̃m tam̃ in sinũ dare dicunt. quia pro
merende illius occasionẽ dedere cum uel egentes misere ul improbe seuien
tes fornorum sunt & tollerati patientia & beneficentia sustentati & ipsam ad
adipsam aliquoties fidẽ dulci grã prouocati. Eadem quippe mensura qua ñ misi
fueritis remetietur uobis. Et apls ad elemosinã coruthios hortans inter alia
dicit. Hoc aũt dico. qui parce seminat parce & metet. & qui seminat in bene
dictionibus & metet de benedictionib̃. Potest aũt & de omnib̃ que mente
manu lingua gerimus accipi. quia tu reddes singulis inquit secdm opa eor.
Dicebat aũt illis & simlitudinẽ. Numquid poẽ cecus cecũ ducere. non ne
ambo in foueam cadunt. Sensus huiusce sententie pendet ex superioribus.
ubi dedanda elemosina & iniuria dimittenda p̃cipit. Sic inquit ira

est quo animo quidq; factũ sit. uel cum incertum

·vi.